

EXERCICIS D'IMPROVISACIÓ

L'autobús

Tres persones viatgen en un autobús, dretes, agafades a la barra de dalt. No es coneixen.

A (el del mig) mostrarà antipatia per C (el de la dreta) i simpatia per B (el de l'esquerra).

B mostrarà simpatia per A i pensa que C és algú que coneix.

C mostrarà antipatia per A i pensa que B és algú que coneix.

Han de mostrar aquests sentiments amb la mirada. El contacte ha de ser permanent. Han de pensar que la situació és real i han de tenir la sensació d'estar observats contínuament. No hi pot haver contacte físic.

OBJECTIU: La improvisació i l'expressió corporal.

Presca de contacte amb el lloc i amb els companys

Els alumnes caminaran per l'espai i quan soni el senyal:

- xocaran amb la persona que tinguin més a prop i es disculparan
- xocaran amb la persona que tinguin més a prop i s'enfadaran
- es posaran a ballar amb la persona que trobin

OBJECTIU: Saber improvisar

Mim individual

Entreu a la sala. Observeu el públic. Us entrebanqueu i caieu. Mireu el públic. Marxeu dissimuladament.

Sortiu a escena entre els aplaudiments del públic. Seieu. No us moveu fins que us aflora una sensació d'intranquil·litat i nerviosisme. Sentiu angoixa visible pel públic. Us aixequiu i marxeu.

OBJECTIU: Improvisació i domini del cos.

La consulta del metge

Personatges: 4 pacients amb malalties diferents i 1 infermera

Circumstància: el metge no arriba

Accessoris: és estiu, l'habitació no té finestres i no hi ha cadires

OBJECTIU: Creativitat, veu, cos i posada en escena.

La crítica

Els alumnes caminen per l'espai i quan soni el senyal, es troben de dos en dos i critiquen bé o malament una tercera persona.

Es repeteix, amb només una parella, i els altres miren.

OBJECTIU: Relació i improvisació.

Accions simples motivades

Parlar de la gran quantitat d'accions simples que realitzem al llarg d'un dia (obrir una porta, espantar una mosca, agafar la cullera per menjar...). Tota acció té un perquè. Es tracta de treballar la creativitat a través de les accions motivades.

Els alumnes, d'un en un, aniran passant per una cadira i el professor dirà una acció i un motiu per fer-la. L'alumne tindrà un petit segon per pensar-la i després l'haurà de fer.

ACCIÓ	MOTIU
Asseure's Aixecar-se Caminar Passar per una porta	per esperar algú per dissimular per veure cartells per mirar un noi/a per llegir un diari per descansar per sorprendre algú per cuidar un malalt per recordar una melodia per menjar per veure la tele per tallar-se les ungles per evitar un desmai per fer cua (per entrar al cinema) per fer cua (per comprar) per fer-se l'important

OBJECTIU: Adaptació a situacions variades.

Un refugi de muntanya

Tema: la por

Personatges: 5 alpinistes joves

Circumstàncies internes: tenen por de morir congelats. Esperança de ser rescatats. Debilitat i cansament. Crisis nervioses.

Crear climes

Grup de 4 o 5 persones assegudes en un banc d'una església. El de la punta veu quelcom graciós i riu. El riure es va encomanant a poc a poc. Augmenta la intensitat fins a arribar al clímax.

Un alumne, que fa de professor, esbronca els alumnes. Quan es queden sols es comencen a insultar entre ells augmentant la intensitat, fins arribar al clímax final.

OBJECTIU: Crear situacions i improvisar.

Esquetx amb onomatopeies (poden parlar)

Lloc: un hospital

Tema: l'operació

Personatges: 2 metges, anestesista, pacient, infermer, familiar del pacient

Circumstància: operen i el familiar ho mira.

Lloc: casa familiar

Tema: el part

Personatges: mare, pare, sogre, el metge, llevadora i una veïna "que tot ho sap".

OBJECTIU: Creativitat, veu, cos i posada en escena.

La cadira

Els alumnes s'asseuen en semicercle amb una única cadira al davant.

Fase A

Cada alumne anirà dient una relació possible amb la cadira (assegut, estirat, per dalt, per baix, al voltant...)

D'un a un fins que s'acabi la roda, que tornarà a començar fins que ja no surtin més possibilitats.

Fase B

Cada alumne donarà un ús i significat diferent a la cadira, transformant-la en altres objectes imaginaris (cavall, cotxe, coet...)

Fase C

Cada alumne surt a moure la cadira per canviar-la de posició. Cada canvi vol dir un nou significat (escriptori, cotxe de bebè...). Quan l'alumne canvia la posició de la cadira ha de representar també el nou

significat que té per tal que sense paraules els altres companys ho entenguin.

OBJECTIU: Creativitat i imaginació.

A la taula a menjar

Set persones estan assegudes al voltant d'una taula, disposades a menjar. Han d'adoptar el comportament (actitud, bones maneres, males maneres, formes de de menjar...) que es correspongui a cada una de les classes socials que han de representar. No es pot parlar

Classes socials: aristòcrates, funcionaris, empleats, obrers, captaires, homes primitius, gossos).

OBJECTIU: Improvisació i caracterització de personatges.

Amo i esclau

Dos alumnes surten, un fa d'amo i l'altre d'esclau. Després es canvien els papers. No es pot parlar en cap moment. Només es pot utilitzar el gest i la veu.

L'amo (sense precipitar-se, amb calma) assumirà una acció i l'esclau, pendent en tot moment del que fa l'amo, correrà a servir-lo. L'amo no parlarà amb l'esclau, ni amb gestos, sense demostracions d'agraïment; només es limitarà a acceptar el servei. L'esclau ha de tenir una actitud servil i s'ha d'avançar sempre al que vulgui l'amo. No el contradirà en res. L'esclau tindrà el mateix estat d'ànim que l'amo (content, enfadat, nerviós...).

Accions:

- buscar un misto per encendre la cigarreta
- buscar una ploma, un boli, un llapis per escriure
- anar a encendre el llum
- tenir calor
- anar a telefonar
- aixecar-se per anar a buscar un llibre
- voler obrir una porta
- tombar-se al sofà
- pentinar-se
- escriure a màquina
- escriure una carta
- buscar un cendrer

OBJECTIU: Sincronització, improvisació, imaginació, relació.

Venedor i client

El client no es vol deixar enganyar.

Vendes:

- vendre un cotxe
- vendre un xalet
- vendre un aparell electrodomèstic
- vendre una TV
- vendre una loció per a les arrugues o la caiguda del cabell

Al final, la resta del grup ha de decidir si el client compra l'estri. Si el compra, guanya el venedor, si no el compra, guanya el client.

OBJECTIU: Improvisació.

Sessió de mim

Es reparteix als alumnes un full amb tres històries per ser representades amb mímica i cadascun n'ha de triar una per fer-la davant del grup. Tenen cinc minuts per preparar l'exercici.

La mosca

- Un home llegeix el diari tranquil·lament.
- Es mostra interessat per una notícia seriosa.
- Ara llegeix una cosa realment tràgica.
- Segueix passant les pàgines.
- Troba una cosa intranscendent.
- La seva cara mostra tots els matisos de les notícies.
- Ara llegeix un acudit molt divertit.
- Torna a posar-se seriós quan veu una notícia que l'interessa molt;
- pausa llarga mentre llegeix.
- Però una mosca ve a interrompre'l;
- ell l'avisava, però no li fa cas,
- continua llegint;
- però la mosca insisteix a molestar-lo;
- ell l'espolsa amb la mà per espantar-la
- i continua llegint,
- però la mosca no desisteix del seu propòsit;
- més enfadat, intenta espantar-la un altre cop
- per tornar a la lectura que tant li interessa.
- Torna una altra vegada la mosca;
- ell la mira amb odi i decideix acabar amb ella.

- Deixa el diari i agafa un matamosques;
- la segueix amb pas felí i la colpeja varies vegades amb el matamosques.
- Finalment aconsegueix abatre-la;
- un cop la mosca és a terra,
- s'hi apropa i la trepitja.
- Somriu satisfet.
- Torna al seu seient i agafa de nou el diari
- per continuar llegint;
- però, tot just continua la lectura,
- una altra mosca inicia de nou els seus atacs;
- ell creu que és la mateixa
- i la mira com si fos un fantasma.

La truita

- Apareix un actor; és un cuiner.
- Es al davant d'una cuina.
- Encén el foc i hi col·loca una paella.
- Ho prepara tot per fer una truita:
- posa l'oli a la paella, bat els ous amb un pessic de sal,
- els tira a la paella i comença a fer la truita.
- Quan ja està mig feta, la llença a l'aire.
- Primer a poca alçada, després més amunt.
- El joc li agrada i augmenta l'alçada,
- però una de les vegades la truita no torna a la paella.
- Ell es sorprèn i intenta trobar-la; busca a tort i a dret,
- però la truita no apareix.
- Mira amunt i aleshores la truita li cau sobre la cara.

Passejant el gos

- Apareix un actor que porta un gos.
- El porta lligat amb una corretja.
- El gos camina en varies direccions.
- Finalment troba un arbre que li sembla adequat per a les seves "finalitats".
- Apareix aleshores un gos solt.
- S'acosta al primer gos, però l'amo no li permet acostar-se (esforços per aconseguir-ho).
- El primer gos arrenca a córrer fugint.
- El segon el persegueix feroçment.

- L'amo no vol deixar-lo anar i es veu arrossegat en la persecució.
- Finalment, els gossos s'embranquen en una baralla
- sense que l'amo ho pugui impedir,
- de forma que es veu involucrat en la lluita.

Verbs

FASE A

Els alumnes es col·loquen en dues fileres, un davant de l'altre. El professor diu un tipus d'activitat, per exemple, activitat esportiva. Un alumne farà una acció/verb (xutar, encistellar, nedar...) i la seva parella endevinarà l'acció/verb i ràpidament inventarà una nova acció/verb.

S'aniran alternant fins exhaurir les possibilitats.

No es pot parlar, les propostes han de ser ràpides i seguides sense pensar-les, tal com surtin.

- Activitats relacionades amb el treball: pintar, picar, carregar, llaurar, escriure a màquina, rentar...
- Activitats esportives: futbol, bàsquet, tennis, natació, golf...
- Activitats relacionades amb el joc: parxís, escacs, saltar a corda, bitlles...
- Activitats de la llar: escombrar, cuinar, cosir, fregar...
- Activitats relacionades amb l'estudi: esborrar, escriure, pensar, llegir...

FASE B

Els alumnes i el professor es col·loquen en cercle; el professor diu un verb i fa una acció que l'exemplifiqui. Aquesta acció ha de ser dramatitzada, implicant dificultat. A continuació els alumnes, seguint la rotllana, van fent accions diferents i l'han d'exemplificar.

Obrir

- una llauna oliosa de sardines
- una carta important
- una ampolla amb tap de suro
- una porta pesada de ferro
- un paraigua un dia de vent
- una finestra un dia de vent

Tallar

- les ungles dels peus
- un arbre gran
- la gespa en un pendent fort
- pernil salat sec
- un bistec molt dur

Agafar

- una mosca sobre la taula
- una papallona que vola
- un barret que el vent s'ha endut
- una anguila que s'ha pescat i ha caigut a terra
- un llibre d'una prestatgeria molt alta
- un botó amagat sota un llit
- un tortell de nata mig desfet
- un lladre que ha agafat una bossa

Netejar

- les finestres exteriors d'un vintè pis
- una cassola molt bruta
- les ulleres
- les ungles

OBJECTIU: associació lliure d'idees.

La barberia

L'escenari és una perruqueria, amb una cadira al mig. Dos alumnes surten, un és el perruquer i l'altre, el client. A partir d'una situació inicial (per exemple, el client entra a la barberia) aniran creuant tota una situació (un esquetx) i diàleg.

El professor pot substituir quan vulgui un dels participants. Però el canvi s'ha de fer de forma natural, sense interrupció del joc.

OBJECTIU: Improvisació, espontaneïtat, imaginació.

Sortida al zoo

Tema: visita al parc zoològic

Personatges: 5 joves: el noi que "es fa l'home", el noi/a "cursi", el o la "manetes", el noi /a sempre disposat a ajudar i el o la que no té mai ganes de fer res.

Circumstàncies internes: assistim a les reaccions de cadascun d'ells davant les incidències amb un dels animals del parc zoològic.

Objectiu: Potenciar la creació de cinc personatges molt definits i a la vegada molt diferents.

La cabina

Unes cadires delimiten l'espai d'una cabina telefònica.

Se t'ha fet massa tard per arribar a la feina. El cap és molt sever, estricte i inflexible i li has de trucar per dir-li que no hi aniràs.

El problema és que fa una setmana li vas demanar un avançament del sou. I per acabar-ho de complicar, el telèfon no funciona prou bé i se't talla la línia tot sovint.

EL tall de línia el marca el professor amb un cop de mà. Cada vegada que es talli la línia, has de tornar a posar monedes (no en tens gaires) i tornar a marcar (5 talls per participant). Tens por de perdre la feina.

OBJECTIU: Dramatúrgia, expressió verbal, improvisació.

La ràdio

Es fan 2 grups de 7.

Un alumne fa de dial, els altres d'emissores.

Les emissores es posen en fila i el dial es mou d'un extrem a l'altre de la fila, avançant i retrocedint o aturant-se davant d'alguna emissora.

Quan el dial s'aturi davant d'una emissora, aquesta ha d'emetre el seu programa en veu alta.

Però parará quan el dial marxi. Tanmateix el programa l'ha de continuar emetent mentalment fins que el dial se li torni a parar al davant. Com si fos una ràdio normal. S'ha de començar a poc a poc perquè els alumnes s'acostumin al joc.

OBJECTIU: Concentració, fluïdesa verbal i de pensament.

El discurs

Cada alumne improvisarà un discurs, però li passarà quelcom que li pertorbarà el discurs.

Haurà de dissimular fins al final, com si no passés res per tal que el públic no s'adoni del seu problema.

Problemes

- El micròfon no funciona bé, cosa que obliga el conferenciant a repetir el que acaba de dir; a poc a poc, anirà perdent la paciència.
- En un moment determinat, dóna un cop sobre la taula i la mà del conferenciant se li queda aferrada a la taula i no la pot moure, intenta desferrar-la, però l'únic que aconsegueix és que se li aferri l'altra mà.
- El conferenciant rebrà un tret per l'espatlla. Sense perdre el somriure, anirà defallint fins morir.

OBJECTIU: Improvisació verbal, dramatúrgia.

La mort

La mort és una de les situacions en què els actors no poden aportar la seva experiència, sinó que ha de ser totalment improvisada i imaginada.

Drets en rotllana, representar col·lectivament diferents tipus de mort:

- Mort per gas (mort dolça, relaxament total)
- Mort per asfíxia de fum (mort violenta)
- Mort per descàrrega elèctrica (mort fulminant)
- Mort per enverinament (mort llarga i violenta)
- Mort per tret o punyalada
- Mort per atac de cor.

Triaran un tipus de mort i la representaran.

OBJECTIU: Improvisació del moviment corporal

Crisis en una reunió (grups de 7)

Uns personatges estan reunits comentant, força animats el casament d'un d'ells, un casament que ja s'ha produït (vestits, dinar, la missa, el nuvi...).

De sobte, a un d'ells li comença a agafar una crisi i això alterarà l'ambient i la conversa.

La crisi se superarà i tot retornarà a la normalitat com si res hagués passat.

La crisi no pot ser sobtada. A partir del senyal s'ha d'anar preparant i fent a poc a poc.

- Mare: crisi de plors

- Pare: crisi de ràbia
- Nuvi: crisi de gelosia
- Núvia: crisi de por
- Amiga: del nuvi crisi de viure
- Amiga: de la núvia crisi de nerviosisme
- Germana: del nuvi ganes boges de ballar
- Tiet/a: crisi d'al·lucinació
- Cosí/na: crisi de picor
- Germà/na: crisi de son

OBJECTIU: Improvisació.

Esquetx

Possibilitat 1: Es realitza un judici contra un noi que ha embrutat amb pintura una paret de la ciutat. Personatges: noi/noia, advocat, testimoni, jutge, acusador.

Possibilitat 2: En un banc, el director de l'oficina es desvia per atendre uns clients, amb compliments excessius. Tot això queda tallat sobtadament per l'arribada d'uns atracadors.

Personatges: director, clients, atracadors, policies

OBJECTIU: Creativitat, veu, cos i posada en escena.

Buscar desenllaços

Donat un plantejament, s'han de fer improvisacions amb desenllaços diferents.

- T'has quedat tancat en un ascensor amb una persona de l'altre sexe. Us heu quedat entre dos pisos. Ningú us pot veure. L'avaria, no la podran arreglar fins d'aquí a 24 hores.
- Has caigut al carrer i una persona desconeguda t'ajuda a aixecar-te.
- Entres al teu pis i trobes un lladre.
- Vas en un avió i converses amb la persona que hi ha al teu costat. De cop i volta l'avió comença a perdre altura.

OBJECTIU: Improvisació.

El mocador

Fase A

Els alumnes es col·loquen en cercle. Es lliura un mocador, de forma que cada alumne doni un ús i significat diferent, transformant-lo en altres objectes imaginaris.

Fase B

Es tracta de crear una seqüència d'accions mitjançant la utilització d'un mateix objecte que té usos diferents.

- Has sortit de casa en un dia molt calorós que t'obliga a treure un mocador de la butxaca i a eixugar-te la suor.
- Entres en un restaurant i crides al cambrer que en primer lloc neteja la taula
- El cambrer col·loca les estovalles
- Les estovalles es transformen en un tovalló per al comensal

OBJECTIU: Creativitat i imaginació.

Discurs

Cada alumne farà un discurs davant els altres, absolutament improvisat sobre alguna cosa inversemblant i de la qual ell mateix n'és la víctima, tot i no adonar-se'n i d'intentar convèncer el públic del contrari.

DISCURSOS	MANIES
Producte contra les puces	Puça que li pica per tot el cos
La distracció dels nens petits	Es distreu constantment
L'alcohol és una droga	Està una mica borratxo
El tabac és nociu per a la salut	Nerviós fins que acaba fumant
Importància de la higiene corporal	És un brut, es grata, es treu papus...
Producte contra la caspa	S'espolsa les espatlles constantment.
Importància de l'ordre	Se li acaba desordenant tot.

OBJECTIU: Improvisació verbal i creativitat.

Home pulcre / home groller

Un home pulcre, distingit i molt educat coincideix casualment en un banc amb un home vulgar, groller, repugnant i mal educat.

L'home groller s'acosta a l'altre perquè té ganes de parlar amb algú, però sense cap mala intenció. No s'adona que l'importuna i el molesta... Actua amb naturalitat, però tal com és el personatge: tus,

escup, esternuda damunt de l'altre, es fa pets, es moca sorollosament...

L'home pulcre, de primer, per educació, escoltarà l'altre, tot i la repugnància que li produeix.

Finalment, però, perdrà el control i acabarà reaccionant de forma tant o més grollera que el seu company.

OBJECTIU: Improvisació, mímica, espontaneïtat.

Improvisació individual

Es tracta que els alumnes individualment improvisin una situació adequada a l'espai:

presó	manicomi	convent	classe	peixateria
platja	infern	camp de futbol	bar	cinema

OBJECTIU: Associació lliure i improvisació.

Sessió de mim (I) La margarida (2 persones)

Una parella de nòvios asseguts en un banc del parc es miren enamorats.

De cop i volta ella veu una margarida i li demana que la hi porti per comprovar el seu amor.

Després de comprovar si ve algú, el nòvio entra a la gespa i l'agafa.

Ella la rep emocionada i comença a desfullar-la;

sí..., no..., sí..., no..., sí..., no...

Però l'última és "no".

Els dos queden desconsolats.

Queden entristits.

No saben què fer.

Ella s'aixeca.

Ell intenta retenir-la.

Però ella marxa sense mirar-lo.

Queda sol i desconcertat.

Agafa la tija de la margarida

i la mira sense comprendre res.

Sessió de mim (II) Mans enlaire! (3 persones)

Un galant espera la seva dama.

Apareix un lladre amb una pistola.

L'amença i li pren tot:
diners, rellotge, roba...
Queda en pilotes.
El lladre s'escapa.
La víctima queda sense saber què fer.
Aleshores apareix la dama,
que creu que està veient visions.
Ell intenta explicar-li el que ha passat,
però ella pensa que es tracta d'una broma
i se'n va ofesa.

Sessió de mim (III) Reconciliació (2 persones)

Una noia impacient espera el seu estimat.
És evident que porta molt de temps esperant.
Finalment ell arriba i vol excusar-se.
Ella no accepta les excuses i s'inicia una discussió
que va pujant d'intensitat a mesura que avança.
Cap dels dos vol afluixar.
Aleshores ella té una idea.
Sense que ell se n'adoni, se'n va i s'amaga.
A l'adonar-se'n, ell s'esvera i comença a plorar.
En aquest moment apareix ella de nou.
Al veure'l plorar se sent satisfeta.
Ha guanyat la batalla.
S'acosta decidida a perdonar-lo.
Però al veure's enxampat plorant,
se sent ofès en el seu amor propi i li endega una bufetada.
Ell surt molt digne davant la mirada atònita d'ella.

Sessió de mim (IV) El xulopiscines (4 persones)

En un parc públic apareix una noia.
Els seus moviments són pudorosos.
S'asseu amb gran pulcritud;
comença a llegir un llibre piadós.
Apareix el xulopiscines;
es mou com un torero.
Quan veu la noia s'atura i la mira descaradament.
Ella se sent molesta; ell es creix i insisteix,
i la noia se sent cada vegada més violenta.

Aleshores apareix una noia molt moderna;
molt decidida, s'asseu a l'altre extrem del banc,
treu una cigarreta i fuma descaradament.
El xulopiscines dubta,
no sap a quina de les dues dedicar-se,
però ella inicia el coqueteig
i el xulopiscines cau a la trampa i abandona la piadosa.
Apareix aleshores un quart personatge (el xicot de la moderna).
És corpulent i amb cara de pocs amics.
Mira el xulopiscines, que es fa petit (s'encongeix), i s'emporta la seva
xicota.
Queden una altra vegada els dos sols, com al començament,
però la situació ha canviat;
el xulopiscines ja no s'atreveix a mirar-la.

Sessió de mim (V) Lluita en el parc (6 persones)

Una parella d'enamorats passegen pel parc.
De cop i volta apareixen quatre "gamberros" que els molesten.
La noia es disposa a defensar el noi.
Els bergants treuen les navalles.
La parella retrocedeix espantada.
Però la noia no s'espanta i treu també la seva navalla.
Comença la lluita.
Fereixen la noia.
Aquesta, molt enrabiada, ataca a fons.
Fereix un dels bergants,
mentre un altre pel darrere la fereix mortalment.
Els bergants fugen,
mentre la jove cau als braços del noi que plora desconsoladament.

Monòlegs

Es divideix el monòleg en cinc parts de forma que construiran el
monòleg entre cinc persones.
El monòleg servirà d'avaluació.

Fragment de *La primera vegada*, de Miquel Martí i Pol.

1. Òndia si me'n recordo del primer dia, tu; i tant! Com si fos ara.
Encara no havia tocat la sirena grossa que ja era a la porteria, jo,

escolta! No es veia ni una ànima. Dos quarts de cinc amb prou feines, devien ser. La mare ja m' ho deia: "No veus que encara és d'hora?" Però jo, res. Ni una ànima, tu. Només una rata grossa com un conill vaig veure. Òndia, tu, quina por! Es va ficar en una escaleta i jo cames ajudeu-me, amb el cabàs i la bata. Sort que ja era a la vora i la rata es va ficar a l'escaleta, tu.

2. I arribo a la porteria i tot tancat. Una quietud... I jo: rriiinnggg! Estava nerviosa, t'ho juro. On vas a parar, en aquella hora de la nit! I, rriijnnggg! Doncs res, tu, com si sentissin ploure. Segur que dormia, el porter. Sempre dorm, en aquella hora: es veu que el director li t'he dit que no obri fins que hagi sonat la sirena grossa: un quart abans, m'entens? Sort que era pel juny i no feia fred. Faig els anys el dia 17, jo. Catorze en tenia aleshores, maco. Ets molt saberut. I, escolta, no es veia ningú, i jo no gosava tornar a trucar el timbre. I tot plegat, UUUUUUUUUUU!!! la sirena.

3. Òndia, tu, quin espant! mig minut, toca, però jo no l'havia sentida mai en aquella hora. Fa impressió la primera vegada, tu, t'ho asseguro. I torno a tocar el timbre i ve el porter a obrir. I jo dic: "Bon dia tingui." I ell, que em penso que és de Vilanova i fa una cara d'ensopit que espanta, em diu: "Nena..." t'ho asseguro que ho va dir, d'allò, nena, no t'estàs de res: i em va dir que m'assegués en un banc que hi ha davant de la bàscula, perquè es veu que el director els té prohibit de deixar entrar gent a la porteria. Ui, de prohibicions! De res hi ha tant.

4. I jo no sabia pas què fer, tu. I ja em tens asseguda amb el cabàs a la falda, vinga a contemplar el d'allò dels avisos que jo aleshores no ho sabia que ho fos, és clar. Sort que de seguida va començar a venir gent. Dones la majoria, és clar. Moltes ja duien la bata posada, i jo vinga plegar-la... la bata, és clar, la d'uniforme, vull dir, que amb les corredisses per culpa de la rata se m'havia emmatxucat. Òndia, tu, que bo, quan hi penso. I amb prou feines coneixia ningú... No, que és gran el poble, però com que la majoria eren dones velles...

5. I aleshores em vaig adonar del rellotge. Que bo, tu! És elèctric i salta cada mig minut. Fa un sorollet, crec! I salta, tu... la broca, és clar, maco. I quan va arribar la Montse... Maians, es diu... ah! No sé si la coneixes... doncs, la Montse diu: "Òndia, nena, que d'hora que

t'has llevat! "Ja t'ho he dit, Maians: escolta, maco, si vols te la presento el dia que vinguis a Roda. Doncs la Montse em diu, d'allò, nena, i ja em tens cap a la fàbrica...

Esquetx per grups (5 m de preparació): El mercat

Personatges: 2 clients, 2 venedors, 1 turista

Circumstància: el turista desconeix l'idioma

Desenvolupament: han d'inventar una dramatització que inclogui un plantejament, un nus i un desenllaç.

OBJECTIU: Creativitat, veu, cos i posada en escena.

La roba a terra

Llençar roba a terra, i amb la peça de roba han d'inventar-se un personatge. Ho han de pensar absolutament tot del personatge: edat, anys, gustos, nom, problemes, etc.

Accions

Han de representar amb gestos el que han fet des que s'han aixecat fins que han arribat a classe (o ahir, o diumenge passat o per vacances) i els companys han d'endevinar quines accions ha fet o va fer i cal explicar-ho en veu alta.

Conversa i convicció

En parelles improvisaran asseguts en un banc. Tots dos són desconeguts i han de conversar l'un amb l'altre. Han de plantejar dins de la improvisació qui són, on són i què estan fent aquí. Un ha de convèncer l'altre que l'acompanyi a un lloc.

Escena grupal

Entra un actor a escena i planteja on és i qui és. S'hi uneix un segon actor i ha de seguir i interactuar amb allò que ha proposat el primer; s'hi integra un tercer i estableix relació amb els anteriors seguint el mateix joc... i així s'hi van incloent un a un fins fer una escena grupal.

Visita guiada

Un guia condueix uns visitants (un grup d'alumnes) a un museu d'escultura, pintura o etnologia i comenta cada quadre, escultura, figura, personatge, fent referència a les postures, actituds i composicions proposades pels figurants (un altre grup d'alumnes).

Escenificació

A llegeix o repeteix de memòria un text que es presta a ser escenificat. B executa el que sent i ens mostra una escena muda que posa el text en imatges.

Màquina rítmica

A es col·loca al centre d'un espai buit en una actitud que ell mateix tria i proposa un moviment rítmic a dos temps; successivament els participants es col·loquen al voltant de A, constituint així una mecànica rítmica de la qual ells constitueixen les diferents peces.

Història amb sons

Col·locats en cercle, un alumne comença a explicar una història amb un so i després d'unes poques frases finalitza amb un altre so. El següent, emet l'últim so escoltat, segueix amb la història i pronuncia un nou so.

El company invisible

En parelles, cada alumne representa alguna cosa al company imaginat que interactua amb una altra persona. Exemples: demanar diners a un company, demanar prestat el cotxe als seus pares per sortir el cap de setmana, inventar una excusa per no haver fet el deures, aguantar la borratxera d'un amic, suportar la bronca del director, lligar en una discoteca, separar dos que es barallen... (Estan escrites en targetes que van agafant) Cal deixar temps per les suposades respostes de l'invisible. L'alumne que observa ha d'endevinar la situació representada. Al final, en triaran una de nova, que representaran davant de la classe.

Improvisant amb objectes

Un alumne pren un objecte i improvisa una petita intervenció centrada en ell però utilitzant-lo com si fos una altra cosa. Després l'hi passa a un company, que fa una nova intervenció amb un nou ús de l'objecte. Es poden introduir diversos objectes alhora per dinamitzar l'activitat.

Quadres vius

Es duen a classe reproduccions d'obres d'art i es deixen damunt de les taules. Els alumnes circulen per l'aula, n'escullen una i les representen davant dels companys. Els espectadors han d'identificar de quin quadre es tracta.

El venedor

Es demana a un participant que passi a vendre'ns alguna cosa; el grup haurà de preguntar coses inversemblants. Després algú pot passar i vendre alguna cosa inventada.

La cadira

Serveix com a element disparador; podem treballar-hi a partir de la seva funció o bé redimensionar i ubicar-la en un context o text dramàtic treballar amb ¿per què? i ¿a on?

El regal imaginari

Es treballa en grup; es comença per lliurar un regal imaginari a un company que sabem que li vindrà molt de gust; aquest el guarda i després el passa al que té al costat; en concloure la ronda diran què han regalat i què han rebut de regal.

La taula servida

Passaran a una taula servida amb els més variats menjars; el que passi haurà de menjar el que més li vingui de gust fent amb claredat les accions. La resta del grup haurà de reconèixer què està menjant.

El xef

Cuinaran. Han d'endevinar què es cuina.

El telèfon descompost d'accions

En fila, sense veure-hi; l'últim executa una acció complexa i la hi mostra al penúltim. Aquest enregistra els moviments i els els passa a l'antepenúltim, i així fins a arribar al primer que ha de dir de quina acció es tracta.

Com anell al dit

Joc grupal de parelles; es confecciona una llista d'elements que s'associïn entre si (rellotge/canell-anell/dit). Cada participant ha de representar l'element assignat i trobar la seva parella.

La bellesa (o la lletgesa)

Veure què té de bell (o de lleig) la persona que és amb nosaltres i veure com reacciona.

Dramatitzacions

S'ha perdut

Embaràs

Sopa enverinada

Amiga amb amant

Avortament

Casament

Separació

Mort d'un ésser estimat

Primera experiència amorosa

Desallotjament

Homosexual

Progrés i natura

Dins d'un autobús

Els preus s'apugen

L'empresari

El comandament de la tele

Dona colpejada

Assetjament sexual
Dona divorciada
Dona alliberada
Quota alimentària
Lladres en un restaurant
L'herència
El director
Algú em segueix
Advocat defensor i fiscal
Estic descompost
El domador
M'han fet fora de la feina
Jugador de casino
Parlar una llengua estranya
Relació pare-fill
Confessió d'adolescents
Dos amics que es troben després de molt de temps
Conversa entre dos amics que tenen un deute en públic

Mil formes de morir

Cadascun passa al centre i representa una forma graciosa o estranya de morir. Electrocutat, li cau un piano a sobre, etc. L'exageració varia del 100 al 1.000%.

Justificació d'objectes (els mil usos d'un objecte)

Es deixa una sèrie d'objectes al centre del grup. En ordre aleatori, cada actor passarà al centre a fer una acció simbòlica amb un dels objectes, usant per a alguna cosa diferent del que aquest objecte va ser planejat. Exemple: fer servir un paraigua com a escut, un diari com a espasa, una sabata com a telèfon, etc. Seguirà l'exercici fins que tots hagin experimentat diferents accions amb cada objecte.

Explicar la història de l'objecte

Es pren un objecte qualsevol. Llavors, usant-lo com si fos un titella, s'explicarà la història en primera persona de l'objecte. Exemple: Agafo una ploma i dic. "Jo sóc la ploma del president de Mèxic i he deixat la meva marca en els tractats amb tots els països."

Història de 2 paraules

En cercle, una persona diu 2 paraules per explicar una història. El següent diu unes altres 2. El següent dues que també continuïn la història. Així fins a formar una història curta que acabi en refrany o moralitat. En cas que una persona digui alguna cosa incoherent o es tardi a començar, la història comença de nou.

Creativitat en imatges

Explicar històries amb imatges, fotos, símbols...
Cercar material Tècniques Expressió oral i escrita

Improvisacions grupals dirigides

En aquesta classe d'improvisacions el professor narrarà des de fora una situació determinada i els alumnes aniran efectuant les accions al mateix temps. Aquesta ha d'incloure un espai, moment del dia i una sèrie de successos o circumstàncies que aniran fent més complexa la situació. Una dada important és que cada alumne optarà amb llibertat i sense premeditació el rol que vagi a complir, i és lliure de canviar d'un moment a un altre si és necessari. Exemple: El professor explica:

"...És de nit; som en un vaixell. Per algun motiu estem tots dormint a terra. Es comencen a sentir els sons de l'alba, la frescor de les gotes de mar ens esquitxa la cara, s'humitegen els peus. El cos està cada vegada més mullat. Està entrant aigua al vaixell, i, si no la treuen, s'enfonsa!"

Exemples de circumstàncies: no hi ha bots salvavides; tota la tripulació marxa amb una barqueta; s'aproxima un altre vaixell; una embarassada comença a parir; tempesta amb onades gegants; a l'aigua hi ha taurons...

Altres temàtiques per dramatitzar poden ser: un viatge a la muntanya; la fàbrica abandonada; perduts a l'illa; aterratge forçós; una guerra, la fira d'antiguitats persa, tots tancats en un museu d'art egipci on tot cobra vida...

Improvisacions sobre la base d'una història

Aquí el professor primer explicarà una història i després, entre tots, la representaran. Exemples.

“Un grup d'amics va a un bosc, però comencen a succeir coses estranyes i a veure fantasmes. Entren en una casa on troben éssers estranys que els atrapen per menjar-se'ls. Després, quan estan a punt de ser devorats, s'adonen que tot és una al·lucinació causa d'uns fongs que van menjar per accident.”

“Dues famílies que estan barallades es reuneixen a casa d'una per discutir sobre un tema important: tallar o no tallar un arbre de pomes que deixa moltes fulles i ningú recull. Enmig de la situació entren uns lladres a robar a tots. Llavors els veïns treballen junts per detenir els lladres.”

“Les joguines d'una botiga a la nit comencen a despertar (com en Toy Story). Llavors unes rates segresten una nina, i la resta de les joguines va a rescatar-la.”

Improvisació muda

També es troba dins de les de col·lectiu i simultani, però en aquest cas no es pot emetre ni paraula ni cap so. La comunicació es realitza només a través de gestos. Això desencadenarà en la investigació de les possibilitats expressives del propi cos, com també fer tot el possible per ser clar amb els missatges que enviem i saber comprendre els missatges que rebem. S'ha d'evitar el “diguei-ho amb mímica”, s'ha de desenvolupar l'escolta, la paciència, l'observació. Exemples possibles:

sala d'espera d'un hospital; fuga de gas a l'oficina; turbulències en vol; presa d'ostatges en un aeroport; inexpert conductor d'autobús.

En un altre idioma

El mateix, però tots parlant en idiomes diferents inventats o desconeguts.

Fotografies

El professor indica un tipus de fotografia, d'algun esdeveniment "social". Llavors els integrants, un per un, han d'unir en posicions estàtiques complementàries per formar aquesta fotografia.

Exemples de fotografies. – Espòs que és obligat a casar-se. Equip que va guanyar el mundial. Foto eròtica de revista per a homes. Equip de superherois. Nens en una festa infantil. Tots a punt de ser devorats per caníbals. Amics zombis. Amics borratxos.

Imatges

Gairebé com l'anterior: Un alumne indica si té alguna imatge d'alguna cosa que se li hagi ocorregut o pensat i els altres han de fer-la entre tots. La diferència és que aquí els actors poden fer d'elements d'escenografia. Si la imatge és un àngel als núvols un actor seria l'àngel, altres uns núvols, un altre cadira de l'àngel, un altre el sol i un altre l'arpa.

Animals

Tots pensen en l'animal que més els agradi. Començaran a moure's pel saló imitant aquest animal en el límit de les capacitats humanes. Si és un au agitant els braços, si és un quadrúpede a quatre punts, si és una serp arrossegant-se... Al principi cadascú individualment, buscant d'aquest animal: com s'adorm, com menja, com va al bany, com es renta, com caça, com camina, com fuig, com s'aparella, etc. Un cop dominat l'animal, comença a relacionar-se amb els altres. Si un animal "mata un altre" aquest romandrà mort uns 10 segons abans de reviure i seguir amb el joc.

Quimeres

Variació de l'anterior, però bastant extens. Una vegada tenint un animal favorit i haver experimentat amb ell, es demana que pensin en un animal que sigui el més diferent possible al primer. Faran la mateixa feina amb aquest animal. Un cop fet això, busquen combinar característiques d'ambdós animals per crear un nou animal: La quimera.

Focalització

Aquesta és una etapa intermèdia entre les improvisacions grupals i les subgrupals. Consisteix que el professor, que va seguint atentament el desenvolupament de la situació dramàtica grupal, proposa un "estop" de la situació general i focalitza una situació determinada entre dos o més companys als quals consignarà que segueixin desenvolupant la situació que venien jugant. La resta queda detingut en estop. Després mitjançant un nou "estop" congelarà la situació retallada anteriorment per després continuar de forma conjunta i tornar a retallar. La idea d'aquest joc és que tots passin per una situació retallada d'interacció amb altres.

Soliloquis

Semblant a l'anterior. El professor farà un "ESTOP" i tot el grup quedarà detingut. Llavors demanarà un soliloqui de cada un perquè diguin el que el seu personatge ha d'estar pensant en aquest moment.

Improvisacions lliures amb "Plantejament, Nus i Desenllaç"

Els primers exercicis poden ser improvisacions lliures o marcats pel director. La situació ha de presentar sempre les següents característiques:

- 1 - Hi ha d'haver un plantejament on es presenten els personatges i el conflicte.
- 2 - Un nus on el conflicte s'agreugi.
- 3 - Un desenllaç, positiu o negatiu, per finalitzar la història.

A continuació, alguns exemples de situacions que el professor pot donar. Els alumnes serien els que desenvoluparien aquest tema, tenint 5 minuts per posar-se d'acord dels rols que assumiran cadascun dels actors i l'estructura de l'escena:

- Parella de nois descoberta pels seus pares.
- Perduts en un lloc X.
- Notícia d'embaràs a la família.
- Assabentar-se que la sopa estava enverinada.
- Trobar la teva parella amb l'amant.
- Discussió sobre l'avortament.
- Un casament.

- Una separació.
- La mort d'un ésser estimat.
- Primera experiència d'amor.
- Ecologistes defensant un arbre.
- Dins d'un camió on van tots atapeïts.
- Picada d'una serp verinosa.
- Una dona colpejada pel seu marit.
- Assetjament sexual.
- Un judici.
- Assalt en un restaurant.
- Baralla per l'herència.
- Espòs arriba borratxo a casa.
- Robot descompost.
- Domador de lleons.
- Jugador de casino que guanya i perd.
- Arriba un visitant en un altre idioma.
- Amics que es troben després de molt temps i s'assabenten de secrets del passat.

Improvisacions lliures amb un comodí

Igual que l'anterior, es fan grups, però es queda fora un grup de 3 o 4 actors que faran la funció de comodins. Aquests comodins estaran pendents durant les presentacions dels altres grups i en el moment que ho desitgin o després d'una indicació del director, un o diversos d'ells entraran a l'escena per donar un gir dramàtic a la història. Els actors originals s'han d'adaptar als comodins per concloure juntament amb ells la història.

Exemples de comodins:

- Polícies que intervenen
- Reporters curiosos
- Veïns tafaners
- Conductors d'un programa de concursos
- Santa Claus
- Algun famós
- Zombis-fantasmes
- Altres personatges propers als protagonistes que la situació mereixi.

Personatges amb teles

Seguint la mateixa estructura anterior, serveix per anar treballant amb robes. Es tracta que el professor proporcioni als alumnes una varietat d'almenys 20 teles de diferents colors, mides i textures, i que durant la improvisació els usin a manera de vestuari.

Nota: La psicologia del color és important aquí, encara que al principi es recomana l'espontaneïtat per a l'elecció dels colors.

Personatges amb màscara

Igual, però en comptes de teles utilitzar màscares. L'actor s'ha de permetre que la màscara el transformi; abans de començar la improvisació es requerirà d'un caldeament utilitzant les màscares i experimentant-hi moviments lliures.

Improvisacions properes

Es delimita un escenari molt petit, on amb prou feines hi càpiga el grup sencer. Exemples:

- Atrapats en un ascensor
- Família gran en una casa molt petita
- Grup viatjant en un autobús que va massa ple.

Improvisacions amb pautes específiques

Seguint el mateix esquema, es donen algunes de les pautes "d'alguna cosa" que ha d'ocórrer durant la improvisació, en qualsevol moment:

- Una pausa dramàtica o silenci incòmode durant el clímax.
- 15 segons d'acció simultània (tots comencen a fer alguna cosa).
- Un gir dramàtic (gir de rosca, quan se li revela alguna cosa a l'espectador o succeeix un esdeveniment que fa canviar el context general de la història).
- Un trencament de la quarta paret.
- Revelació d'un objecte inesperat (exemple: Algú treu una bomba d'una maleta que sempre va ser allà).
- Una entrada sorpresa.
- Música de fons inesperada (amb ajuda d'algú, per exemple que en obrir un llibre comenci a escoltar música clàssica).
- 2 usos d'un contrast extrem (sorolls/silenciós, ràpid/lent, tranquil/caòtic...).

- Un objecte important per als personatges. (Una cadira, un anell, un maletí, un portàtil).
- Una acció difícil d'actuar com: Un petó, una mort, un cop, una mossegada, una mentida, un carregada, una recerca d'alguna cosa valuosa perduda, etc.
- Unes altres que el director pensi (recordant mai sobresaturar la improvisació amb pautes, ja que seria antipedagògic).

Estat emotiu predominant

Després de fets els grups i que aquests ja es van posar d'acord el que van a improvisar, el director assigna (a l'atzar o no) un estat emotiu que domini a cadascun dels personatges de l'escena.

Admiració, Amabilitat, Amor, Arrogància, Avarícia, Bondat, Còlera, Covardia, Comicitat, Compassió, Desig, Dubte, Debilitat, Menyspreu, Desengany, Esperança, Enveja, Energia, Falsedat, Fracàs, Gust, Generositat, Humilitat, Indiferència, Maldat, Paciència, Preocupació, Seguretat, Vergonya, Sinceritat, Tragèdia, etc.

Els actors han d'iniciar amb aquest estat emotiu i no perdre'l, excepte que la història de la improvisació ho mereixi.

Improvisant refranys

Efectuar una improvisació "de valors", on al final de la història dels personatges acabin explicant la moralitat de la història amb un refrany. Es parteix primer amb el director indicant-los un refrany al grup que improvisarà: "El més calent és a l'aigüera", "Qui no vulgui pols, que no vagi a l'era", "Trencar el gel", "Estar a la lluna"...

Estils

Es faran improvisacions "d'estil". No importa que les regles de "l'estil" siguin desconegudes per a l'actor; el que importarà és que es deixi portar pel que aquest "estil" li inspire.

Estils:

-Melodramàtic/"Tele novel·lesc", De terror, Pel·lícula mal doblada, Cinema Mut, Surrealista, Existencialista, Absurd total, Caricaturesc, Estil "FACEBOOK" (com si fos una conversa virtual, usant M'agrada, Comentar, Eliminar, etc.), Estil Subaquàtic, Estil Grec, Medieval,

Japonès, Anglès refinat, Chilango, Gringo, Del nord, Espanyol, Argentí, Híppie, Pel·lícula d'acció, Vell Oest, Star Wars, Harry Potter, Senyor dels Anells, Els Picapedra, Tim Burton, Marquès de Sade (novel·la eròtica), Vampirs i Homes Llop, X-Men...

Personatges irreals, situacions reals

Improvisació en què els personatges són fantàstics, però s'enfronten a alguna situació de la vida quotidiana.

Exemple: Superherois que han d'anar a comprar llet a la botiga però els superdolents els guanyen l'últim litre.

Personatges reals, situacions impossibles

Personatges de la vida quotidiana en situacions extremes que ells accepten com a normals. Exemples: pícnic en un volcà, astronautes intentant sintonitzar el partit de futbol, pescadors que viuen a l'interior d'una balena...

El telenotícies

Per a grups de 3. Un noticiari on hi ha 3 presentadors. 1 serà el principal que doni les notícies generals i els altres 2 seran d'alguna altra secció del programa (temps, esports, el trànsit, economia, espectacles, medi ambient...) Com si li parlessin a la càmera, començaran a donar les notícies, amb la consigna que l'última paraula que digui un serà la primera paraula amb la que iniciï l'altre (es pot modificar una mica). Per exemple:

Actor 1: ...i així és com el president va arribar a les Illes Maries.

Actor 2: Maria la del Barrio, farà una nova producció a Hollywood amb Johnny Depp. La pel·lícula serà d'acció.

Actor 3: Acció forta i frenètica s'ha viscut aquest matí a la cruïlla del riu Santa Caterina quan 2 policies i una velleta amb bicicleta van tenir un altercat. Els testimonis diuen que no van veure res.

Actor 1: No té res d'important...

Presentadors trastornats

Variació de l'anterior. Cada conductor té un trastorn que fa notar molt. Obsessiu compulsiu, piròman, bulímic, etc. Intenta donar les notícies però el trastorn li pot més.

Improvisació sense diàlegs

Una curta improvisació on ningú parli per dialogar, no perquè siguin muts, sinó perquè s'entengui tot sense necessitat de dialogar.

Nota: Poden riure, plorar, fer sorollets amb la boca, resar, cantar, etc.

La trobada dramàtica

Un personatge "A" està amb un altre "B". Llavors es troben amb un tercer personatge "C" a qui "A" estima i "B" odia. La trobada ha de ser tan dramàtica que els 3 es quedin sense saber què dir. La resta de les circumstàncies i els rols els plantegen els actors posant-se d'acord. Aquest exercici es tallarà després de la reacció, ja que és això el que es treballa (encara que, si el professor vol, es pot improvisar a partir d'aquí).

Estop i canvi

És per a un màxim 4 persones. El grup que passa no planeja la improvisació, simplement passa a l'espai escènic i comencen a improvisar el primer que se'ls ocorri. Quan vulgui el professor, pot dir "ESTOP" i el grup es quedarà congelat. Quan el director digui "CANVI" l'acció tornarà a començar, però per tal de fer una nova història a partir de la posició en la qual s'han quedat.

Estop, caos, estop, canvi

Idèntica a l'anterior, però després de "l'Estop" el director dirà "Caos" i els actors s'han de moure "sense control per l'espai", aixecant braços, saltant, anant al llit, com posseïts. Quan sigui convenient dirà novament "Estop" i després "Canvi", iniciant una nova improvisació en la posició estranya en què hagin quedat.

Un altre telenotícies

L'estructura d'aquest exercici és la següent: en primer pla dos periodistes asseguts mirant al públic; darrere d'ells i als seus laterals es troben dos subgrups, un a la dreta i l'altre a l'esquerra. Els periodistes, aniran relatant notícies de qualsevol tipus. Ara un, ara l'altre. En concloure cada notícia, el periodista dirà "anem a

exteriors"; d'aquesta manera habilitarà al grup de la dreta, que llavors representarà el succés. Ara, quan en finalitzar la notícia, digui "anem al lloc del fet", llavors estarà habilitant al grup de l'esquerra.

Canvis de rol

Els actors organitzen la situació i la improvisen; durant el seu desenvolupament, el coordinador fa un senyal. En aquest moment cada un continua amb el rol que ocupava el company de la seva dreta. S'ha de respectar el sexe del company a qui li ha tocat reemplaçar.

Idioma estrany

Es demana que organitzin una petita improvisació. Quan ja estiguin llestos, se'ls adverteix que ho han de fer en alemany (inventant les paraules que no sàpiguen). També es pot fer en xinès, en idioma inventat o usant nombres en comptes de paraules.

Actors objectes

Se li demana a cada grup que organitzi una situació a improvisar en un temps determinat, però en aquest cas només dos del grup poden actuar; la resta han d'ocupar un lloc específic en l'escena com a un objecte que s'ha d'usar en algun moment (cadira, llum de peu, telèfon, assecador de cabell, màquina de bitllets, parquímetre, bústia...). A mesura que transcorre la improvisació i en el moment en què els actants vulguin, s'han de col·locar al costat dels companys que fan d'objecte i imitar de la mateixa manera; un cop feta la fidel còpia, reemplacen el company i aquest segueix la situació que venia desenvolupant-se. Els canvis es poden realitzar totes les vegades que es vulgui, però s'ha de respectar el desenvolupament de la situació. És important que tots transitin per tots els rols.

Improvisació ràpida

Tots al mateix ritme faran una improvisació on tots els personatges tinguin moltíssima pressa i acabi molt ràpid.

Improvissació lenta

Improvissació on tots els personatges siguin fluixos, tinguin son o simplement siguin molt lents per a tot.

Ràpids i lents

A la improvissació tots els personatges o seran molt ràpids o molt lents, però hi haurà un o dos personatges que siguin el contrari.

Històries del diari

Es portarà el diari del dia i es llegiran els titulars al grup d'actors. Aquest grup d'actors ha de començar a improvisar sense posar-se d'acord amb la situació que indica el titular. Es pot fer un ESTOP si no poden posar fi a la improvissació per indicar un altre titular.

FREZEE

En aquest joc un grup de 3 o màxim 4 actors inicien una improvissació i tots els altres els mirem. En el moment que qualsevol actor cregui convenient, cridarà "FREEZE" i els actors es quedaran en quadre plàstic (ESTOP). El que ha cridat "FREEZE" entrarà a l'escenari, traurà un dels actors que hi era i es col·locarà al seu lloc. Quan estigui llest, donarà pauta a un canvi de situació i els altres actors es descongelaran després de sentir-ho i el seguiran en la nova història amb nous personatges.

Alfabet d'improvissació

És una condició que es pot sumar a qualsevol dels tipus anteriors d'improvissació (on es parli, és clar). El diàleg del primer actor que parli ha de començar amb la lletra "A" la primera paraula del seu text, el següent amb la B, el que contesti amb la "C", etc. Qui perdi queda fora de la improvissació i aquesta torna a començar.

Futbol! Estop! Improvisa! Canvi!

4 actors jugaran un minifutbol a l'escenari amb una pilota qualsevol. Es fan 2 equips i es marquen les porteries. De cada equip un fa de porter i l'altre de davanter. Es crida "Futbol" i comencen a jugar. En

qualsevol moment el professor dirà "Estop" per congelar a tots i després dirà "Improvisa". Els 3 jugadors més propers a la pilota començaran a improvisar el primer que se'ls vingui a la ment, partint de la posició en què es van quedar i usant la pilota com qualsevol altre objecte (vegeu exercici 5.2., els mil usos d'un objecte) . Quan el professor ho desitgi tornarà a dir "Estop!". I d'allà pot dir "Futbol" perquè el partit continuï, "Improvisa" perquè facin una altra improvisació o "Canvi" per canviar un dels actors de l'escenari amb un altre de fora.

Ventrílocs

Es demanen dues parelles. De cada parella han d'escollir qui serà l'1 i qui el 2.

Els dos 1 improvisaran entre ells, però sense parlar. Seran els 2, que col·locats a un metre d'ells, els donaran veu des del seu lloc. L'1 ha de moure els llavis i reaccionar d'acord al que el 2 diu. Posterior a acabar la improvisació, s'invertiran els rols.

Aquestes mans no són meves

Igualment es demanen dues parelles, enumerats amb l'1 i el 2. En aquest cas l'1 amagarà les seves mans (dins de la camisa o a les seves butxaques), i el 2, rere d'ell gairebé abraçant-lo, li "prestarà" les seves mans. Mentre els 1 parlen, els 2 faran els gestos amb les mans que considerin necessaris. Posteriorment invertiran rols.

Possibles situacions on es facin servir molt les mans:

Amants, boxejadors o karatekes, cuiners, nens jugant, professor i alumne, policies i lladres, suïcides, venedors, etc.

Improvisant un triangle dramàtic

Improvisació on es juguin als 3 rols del triangle dramàtic (víctima, botxí i salvador) de forma clarament marcada.

Variant: Igual, però amb una inversió dels rols durant la improvisació (exemple: el salvador es converteix en botxí del primer botxí que ara és víctima, mentre que la primera víctima es converteix en la salvadora del botxí.)

Improvisacions en parelles

Se li demana a cada parella que construeixi una improvisació d'algunes de les següents circumstàncies:

- els persegueix la policia
- estan lligats per les mans
- han begut massa
- plou torrencialment
- em va mossegar una serp
- a fora està inundat
- es fa de dia
- porto l'herència a la butxaca
- sóc coix
- el meu germà no hi arriba.

Serà decisió del professor donar-los o no aquestes pautes quan ho cregui convenient.

Conflicte d'una vida

Dos actors. Se'ls donarà un motiu pel qual tots dos es barallin. Aquest motiu el mantindran en 3 improvisacions. Un on siguin nens. Un altre on siguin adults. L'últim quan siguin vells. És un exercici on hauran d'explorar els arquetips de nen, adult i vell i com el tractament a un mateix conflicte varia d'acord al personatge.

Improvisació d'una frase

És una improvisació ràpida en la qual cadascú pot dir una frase. Però, amb això, més l'expressió corporal de cadascú, ha de ser suficient per entendre:

1) On són. 2) Els que són (o quins rols juguen) i quina relació hi ha entre ells. 3) Quina emoció o gest emotiu predomina en ells. 4) Qui té més poder o pes escènic en l'escena, si és que això es dona.

Improvisacions amb apuntador

Dos actors representen dues persones que tenen un diàleg qualsevol. Però abans a cadascú se li haurà donat una llista de papers amb frases curtes prèviament escrites. S'enumeren els actors amb u i dos. Quan el director aplaudeixi, l'u, sense deixar d'improvisar, ha de llegir

la frase adaptant-la al diàleg com si de veritat l'haguessin dit ells. Quan el director torni a aplaudir, serà el torn de l'actor 2, al següent aplaudiment l'u un altre cop, i així consecutivament fins que acabin les targetes.

Exemples de notes: "Voldria menjar-me una hamburguesa", "M'agrades molt", "Tinc càncer", "No sóc humà", "Va ser culpa de la meva mare", "Ah! Li tinc fòbia a això"...

El doble del mirall (negatiu i positiu)

S'inicia la improvisació amb un actor vestint-se o raspallant-se les dents davant d'un mirall (el segon actor). Després d'uns segons el real haurà de dir algun desig seu i el reflex començarà a dir-li què ha de fer per aconseguir aquest desig. El real ha de contestar amb comentaris negatius i pessimistes mentre el reflex ha de donar comentaris positius i encoratjadors. Encara que els moviments siguin majoritàriament iguals, el positiu ha de ser més extravertit i el negatiu més introvertit. La improvisació acaba quan un dels dos convenç l'altre.

Variant:

Al revés: el real és molt positiu però el reflex molt negatiu.

Improvisació infinita

Un integrant del grup queda en l'espai escènic i la resta es retira. A partir d'ara, qualsevol company que ho desitgi hi ingressa, proposant accionar una situació, espai determinat i vincle. El primer s'ha d'adaptar a la proposta que porta el segon i improvisen. En qualsevol moment entra un tercer company amb una proposta nova; llavors el primer, ha de resoldre la seva sortida i el segon adaptar-se a la nova proposta. Dins d'aquesta mecànica, sempre n'hi haurà dos en escena.

Improvisació infinita amb objectes

La mateixa mecànica que l'anterior, però aquesta vegada cada company haurà d'entrar a escena amb un objecte que hi utilitzarà.

Improvisació infinita amb transformació d'objecte

La mateixa mecànica de l'anterior, però en escena sempre hi haurà un mateix objecte que qui entra ha de transformar, segons el seu parer, en un altre element.

Per exemple: una cadira que es pot transformar en un tron, un trineu, una cabina telefònica, un nadó...

Improvisació infinita amb idioma inventat

Igual estructura, però aquesta vegada el que entra proposa un idioma inventat. Per les tonalitats, per la musicalitat, les pauses i silencis, l'articulació, la fonètica... Qui ja hi era s'ha d'adaptar a l'idioma proposat.

Improvisació infinita amb estatus

Igual estructura, però el que entra ha de proposar un estatus determinat. Quan parlem d'estatus, volem dir tres categories diferents: superior, inferior o igual. Aquestes poden ser entre pares i fills, caps i empleats, lladres i policies... És important que aquestes relacions es manifestin sempre a partir de l'acció, la qual no és discutible, sinó al contrari, és modificadora.

Improvisació infinita amb teles

Havent-hi moltes teles petites, cada un que entra a l'escenari agafarà una tela i la farà servir com a utilitatge o com a part del seu vestuari.

La dansa

Passa una parella i el coordinador posa una música determinada que ells han de ballar junts. La música es talla de cop i a partir d'aquest moment comencen a desenvolupar una situació.

Canvi d'èpoques

Es demana a les parelles que inventin una improvisació amb tema lliure i que la representin. Una vegada conclosa la ronda de presentacions se'ls demana que tornin a realitzar la improvisació però el professor els canviarà d'època.

Per exemple: època de les caveres; a la colònia; de dos segles passats; egípcia; del futur, al 3005; en forma de tango; llunyà oest texà; camp anglès.

Amb circumstàncies inesperades

A cada parella se li demana que munti una improvisació i després que passi a representar-la. En el seu desenvolupament el professor proposarà algunes circumstàncies determinades que modifiquin la situació. És important que aquestes circumstàncies que introdueix el professor modifiquin la situació sense que aquesta canviï radicalment.

Per exemple: algú pot estar escoltant; es precipita un terratrèmol; algú fa pudor; urgent necessitat d'anar al lavabo; comença a haver-hi goteres; se sent olor de cremat; algú demana auxili en algun lloc proper.

Turisme

Cada parella porta plantejada la seva improvisació; arribat el moment de passar-la, se li indica el lloc en què es desenvoluparà. Per exemple: a la selva; al desert; al mig del mar; en una manifestació; en un recital de Ricky Martin; en un soterrani...

Entrevistant un especialista estranger

Un actor fa d'entrevistador i l'altre de entrevistat. Però l'entrevistat parla un idioma estrany que l'entrevistador fa el favor de traduir a l'audiència (resultant un quasi-monòleg de l'entrevistador).

Objectius diferents

En aquestes improvisacions se'ls indica el lloc on seran els personatges i la relació que hi ha entre ells, però a cada un se li indica un objectiu sense que l'altre actor ho escolti. En començar la improvisació en una situació normal, cada actor buscarà complir el seu objectiu. És important que els objectius que els donin siguin contradictoris i només un dels dos els pugui aconseguir del tot. Aquests objectius poden ser: desig de confessar (de qualsevol tipus: sentimentals, personals, de negoci), obtenir una cosa de l'altre, etc.

Exercicis de Protagonista/Antagonista - A/B

Aquests exercicis comencen amb un antagonista en una situació i amb objectius propis, al qual se li apareix un protagonista que inicia el conflicte, ja que els seus interessos no són compatibles amb l'antagonista. L'exercici acaba quan una de les 2 parts compleix el seu objectiu o el professor la deté perquè han caigut en algun bucle dramàtic. És important que el lloc de la situació quedi clarament plantejat abans de començar, així com la relació entre els personatges. Certs professors, com la professora argentina Coral Aguirre, sol·liciten que aquests exercicis els facin els actors sent ells mateixos i el lloc escènic sigui la mateixa sala de classe (suposant clar que no hi hagués més persones a la sala). La mecànica és aquesta. L'actor protagonista espera fora de la sala. L'antagonista es prepara i comença a improvisar. Quan arriba aquest punt, truca a la porta de la classe i després de 15 segons entrarà el protagonista a iniciar el conflicte (sense violència física òbviament). (Nota: el motiu encara que sigui fictici ha de ser una cosa lògica i coherent, i que no es resolgui simplement amb una altra taula).

La taula

B està usant una taula, i té una raó important (de vida o mort deia Coral Aguirre) per usar-la i no deixar que ningú més la faci servir. Llavors entra A qui necessita emportar-se la taula per un motiu també molt important.

Variant: Amb una cadira.

La sala de classe

B està realitzant una activitat a la sala de classe (o lloc on es trobi) i A entra perquè necessita la classe per a ell sol. B intentarà seguir la seva activitat i A intentarà deixar fora B.

Acompanya'm

B està fent una activitat i A necessita amb urgència que B l'acompanyi a algun lloc. B intentarà seguir realitzant la seva activitat mentre A intenta convèncer-lo que l'acompanyi.

L'objecte valuós (I)

B està fent alguna cosa i alhora té un objecte valuós que no vol que ningú més l'usi o el tingui. A necessita aquest objecte amb urgència. B ha de continuar la seva activitat i negar-li l'objecte a A, qui farà fins a l'impossible per obtenir-lo.

Atura't

B s'està preparant-se per anar a algun lloc o fer alguna cosa. A arriba per evitar que ho faci. B ha de seguir preparant la seva anada i A ha de fer fins a l'impossible perquè B no hi vagi.

Altres improvisacions A-B

En aquests exercicis es dona l'estructura, però les altres característiques seran lliures per a l'actor:

10.12. - El que guanya perd.

B no vol A, però vol alguna cosa que A té. A sent afecte per B, però no vol donar-li a A això que ell vol. Si A guanya l'objecte, ha de resignar-se a quedar-se amb B. Si B es nega a donar l'objecte, perdrà A. Per això, el que guanya, perd.

Gir dramàtic

B és més fort o poderós que A. B insulta i maltracta (de forma psicològica) A. Llavors passa alguna cosa que fa que A obtingui més poder que B i es venja.

El xerraire i el seriós

A parla i B l'escolta. B no és mut, però no diu res, però reacciona físicament al que A li està explicant. A té en compte aquestes reaccions en el seu discurs. L'interessant aquí és:

1) Com justificar el silenci de B dramàticament (no sent vàlid el que B sigui mut) i

2) Com assumeix o accepta A el silenci de B? És a dir, què fa A amb el silenci de B (doncs A no sap que està en un monòleg).

Nota: Tot monòleg és un diàleg, i si l'altre no s'expressa amb la paraula, pot expressar-se en altres codis.

El xerraire i el de poques paraules

A parla moltíssim i B tot just unes paraules. En aquest exercici es pot treballar la relació de poder, sent A superior a B o viceversa.

Fa molt que esperes?

(B està sol, entra A)

A: Hola.

B: Hola.

A: Fa molt que esperes?

B: Segles. Anem.

(A i B surten junts. Fosc.)

Com t'ha anat?

(B en escena, A arriba)

B: Has arribat?

A: Ahà.

(Pausa)

B: Com t'ha anat?

A: Bé... Bé.

(Pausa)

A: El sopar està servit. Véns?

B: Ahà.

(A i B s'asseuen a sopar. Fosc.)

He de dir-te alguna cosa

A: On vas?

B: Al centre i... A veure.

A: Tardaràs molt?

B: No ho sé.

A: És que t'he de dir una cosa, jo...

B: M'ho dius després, ara he de sortir.

A: Què faràs?

B: Res especial. (Pausa) Vols venir?

A: Jo... Millor no.

B: Vinc de seguida.

L'hi has dit?

A: Hola.

B: Hola.

A: Ja has demanat?

B: T'estava esperant.

A: Ui, hauries d'haver demanat. Se'm fa tard.

B: Però si has arribat fa poc. A més, demanar, què?

A: Tu ja saps, el que demano sempre...

B: (Interromp) Has vist C?

A: ...(No contesta)

B: L'hi has dit?

A: No, encara no.

B: Encara no, què? Encara no l'has vist?

A: ...(No contesta)

B: Què et passa?

(Pausa)

A: No l'hi diré res.

B: Però no és possible, si havíem... havíem quedat que...

A: Ho sento.

B: Vas jurar que l'hi diries...!

A: (interromp) Ho sento molt, però me n'he d'anar.

B: A, A! A! (Pronuncia el nom d'A contínuament)

Et vaig estar buscant

A: Hola.

B: Quina sorpresa.

A: Et vaig estar buscant.

B: Ah, sí? Estic molt ocupat.

A: Me n'he adonat.

B: Ara precisament estic esperant "C". Tenim previst...

A: (Interromp) Què et passa?

B: Res, per què?

A: Em deu haver semblat... Vas anar a veure la mostra de "D"?

B: No, no et dic? Estic en un projecte que em porta molt de temps?

A: Puc saber de què és.

B: Bé... (Dubte) Sí. Em van proposar fer un programa.

A: Et puc ajudar en el que vulguis. (Pausa) Sense compromisos, el que necessitis.

B: Gràcies, és que "C" i jo ja vam fer el projecte. Ara ens falta...

A: (Interrompent) Te'n recordes, de la Setmana Santa? Al principi tampoc hi volies anar.

B: No barregis les coses. Un altre temps, una altra situació. Llavors tot just ens coneixíem.

A: Per això, tot just em coneixies.... I ara...

B: No sé què deu haver passat amb la Maria.

A: Per què?

B: Per què què?

A: Jo t'estimo.

B: No sé a què ve això ara. No és el moment... No... No...

A: Prou no.

B: M'alteres.

A: Ho sé. Per alguna cosa deu ser, oi? No s'esborren els passos que un ha donat. Com va dir "D": "Els ossos acomodant-se en els raconets de l'altre".

B: Tampoc s'esborren les nits en què no arribaves i els silencis a l'hora de les preguntes.

A: Però jo t'estimo.

(Pausa)

(Arriba "C")

B: Per fi. Estàs bé?

C: (assenteix)

B: (assenyala "A") Et presento un amic, un amic que fa molt que no veia.

C: Encantat. Ets "D"?

B: No, no. És un amic de tots dos que fa molt que no veia.

A: Perdó. Us deixo perquè parreu. (A "C") Encantat de nou. (A "B") T'espero en el lloc i hora de costum.

Dramatització d'un poema

L'actor haurà de memoritzar un poema (en vers) i fer una representació amb ell, com si fos un monòleg en vers. Cuidarà que s'escolti natural en parlar, sense canviar paraules i cuidant que quedi clara la història per al públic.

El conta-contes

L'actor buscarà un conte que memoritzarà i l'explicarà als altres actors, com si aquests fossin nens. Per a això ha de fer ús de gestos i moviments cridaners per als nens.

L'objecte valuós (II)

L'actor portarà un objecte que sigui valuós per a ell i ens explicarà de peu i mirant-nos a tots la història de l'objecte i per què li és valuós.

Seqüència de moviments de l'objecte

Usant l'objecte valuós de la dinàmica anterior, pensar en 3 emocions que ens produeix. L'exercici es divideix en diverses parts; l'actor mostrarà:

1 - Per a cadascuna d'aquestes emocions crearem una "Estàtua" amb tot el cos.

2 - Ara, anem a enllaçar aquestes estàtues amb un moviment. És a dir "Estàtua 1" "Moviment per arribar a Estàtua 2" "Estàtua 2" "Moviment per arribar a Estàtua 3" "Estàtua 3" "Moviment per arribar a estàtua 1" "Estàtua 1" etc.

3 - L'última part de l'exercici és que el moviment es faci fluid sense cap pausa per a les estàtues.

4 - Es farà servir una música de fons i els moviments es faran amb el tempo i ritme de la música.

Cercle de confiança, record reviscut

L'actor portarà escrit un record de la seva infància que sigui molt fort i emotiu. Tot el grup farà un cercle i el que comenci passarà al centre. De peu o assegut, amb els ulls tancats, es demanarà que expliqui aquest record en temps present, com si l'estigués vivint tot de nou. El professor ha de tenir cura que l'actor no digui res en "passat" i tot sigui en present. Així mateix tindrà cura que no s'avanci a la història i que la revisqui moment a moment, posant l'accent en les olors, les imatges i les diferents sensacions del record.

Monòleg

Es representarà un monòleg per al grup, tractant d'aplicar tot l'aprens de veu i cos fins al moment.

La trucada

Trucar o rebre una trucada de telèfon. El que entra pot completar la conversa jugant el paper de la persona que estava a l'altre costat.

El record

Explicar un record específic deixant-se portar per l'emoció del que s'ha explicat i sense tancar la història. El següent pot completar el record amb el que va succeir després. Un més amb el passat.

L'àlbum de fotos

Per a 4 actors. Dues parelles en una casa de camp miren un àlbum de fotos i introdueixen un conflicte. Només convé arreglar els rols que jugaran i de qui és la casa (no el conflicte).

La partida de cartes

Dues parelles es posen d'acord en el conflicte que desenvoluparan però mai ho faran evident. La tensió ha de jugar-se a través de la partida.

El conflicte

Per parelles. Escenes molt breus en què esclata un conflicte. Les veiem dues vegades. En la primera, els actors es mostren neutres (mantenen l'actitud però no acompanyen l'emoció). A la segona, doten l'escena de la intensitat que requereix.

L'espera

Un actor espera a l'escenari. En el moment que entra algú, el grup li proposa l'activitat del personatge que l'espera i improvisen un conflicte (el capellà, el policia i l'inspector de sanitat).

Salutació i comiat

Per parelles, improvisar una salutació i un comiat. Han de ser breus. "El que és terrible succeeix en a penes uns segons. En cas contrari canvi de canal".

Culpa, bronca i riure

Improvisació passant per diferents estats. Es proposen la culpa, la bronca i el riure incontrolat.

Contrastos

Improvisar una situació contrastant el que s'explica i l'estat emocional des del qual ho fem. Els exemples passen per algú que li ha tocat la loteria i ho narra des de la tristesa extrema o per explicar una sèrie de catàstrofes quotidianes des de la màxima felicitat.

Interrogatori

Improvisar un interrogatori (cadira calenta) en què a priori desconeixem la persona que tenim davant la qual només li podem fer preguntes partint de la subtilitat (fugir de l'evidència).

Consultori matrimonial

Una parella va al consultori matrimonial. La terapeuta ocupa una cadira buida amb la qual els actors dialoguen.

Conferència per a sordmuts

Escenificar una conferència per a sordmuts. Un deixa anar el rotllo i l'altre tradueix al llenguatge de signes.

Conferència desconeguda

Escenificar una conferència sobre un tema que l'actor desconeix completament incorporant elements imprevistos (com que li piqui el cul i hagi de mantenir el tipus). També es pot plantejar al conferenciant un conflicte anterior (ahir vas trobar la teva parella amb el teu millor amic) que no es pot treure del cap de manera que alterna el tema exposat amb els pensaments intercalats.

La conversa

Dos actors conversen en un cafè. Els altres dos interpreten els seus psicòlegs. En qualsevol moment es poden aixecar de la taula per anar a teràpia.

Objectes impropis

Presentació d'un conflicte breu interpretat amb naturalitat en el qual els objectes no poden complir mai amb la seva funció habitual.

Conversa energètica

Mantenir una conversa rebaixant progressivament l'energia.

Poema improvisat

Sortir a escena, presentar-se al públic i recitar un poema improvisat en el moment.

Improvisació d'un conflicte

Aquest conflicte serà introduït primer en un taxi i després a la parada d'un autobús. És important no deixar passar la primera provocació i buscar ràpidament la crisi.

Conflicte obligat

Davant d'un mateix conflicte un dels actors té pressa i l'altre tracta de retenir-lo com sigui (en el metge, amb el terapeuta...).

Comèdia i tragèdia

Davant d'una mateixa situació, un la viu com una comèdia i l'altre com una tragèdia. És important buscar la comunicació des de l'acció i no tant des del relat.

Finestra imaginària

Descriure individualment el que un està veient a través d'una finestra imaginària. Es tracta de buscar l'aquí i ara, basant-se en la modificació interna/emocional del que em passa mentre explico.

Entrades i sortides

Improvisacions de 3 o 4 imposant prèviament les entrades i sortides d'escena (n'hi ha 2, hi entra 1, en surten tots, hi entren 2, en surt 1, hi entra 1, en surten 2...).

Accions inacabades

Improvisació amb accions inacabades. Les accions, que no el text, sempre es queden a mig camí. Resulta interessant per construir el text des d'un altre lloc.

Paraula obsessiva

Improvisació per parelles en què cada personatge introdueix una paraula (sempre la mateixa i justificada dins del relat) de manera obsessiva.